

1

PERLA

Netušila, kde je – jen to, že je v jeskyni. Tísnily ji stěny z bílého kamene. Odněkud sem pronikalo rozptýlené kalné světlo a vzduch byl vydýchaný, zatuchlý a úplně suchý. Trápila ji *brozná* žízeň. Všechny údy měla jak ochrnuté a za pravým uchem bolestivé místo, jehož nebylo radno se dotýkat, jak už zjistila. Vlasy tam měla lepkavé a zacuchané. Zadívala se na beztvaré stěny. Byla ztracená.

Žaludek se jí svíral, až se musela předklonit. Klečela na tvrdé drsné zemi, dokud křeče neustoupily. Musí se hýbat – najít jídlo a vodu – jinak zemře. Vůbec neměla ponětí, jak se v jeskyni ocitla, pouze věděla, že ji něco neúprosně pronásledovalo. Nějaký stín, živá bytost, černá jak noc. Byla vděčná, že tady je světlo.

Podařilo se jí vstát a uviděla, odkud světlo vychází. *Z ní*, z místa mezi jejími ňadry. Zmateně si sáhla pod šaty a vylovila, co tam spočívalo a slabě prosvítalo látkou průhlednou jak gáza: perla velká jako špička jejího palce. Vyzařovalo z ní světlemodré světlo.

Paměť jí zlobila, vybavila si jenom takový záblesk, maličké stvoření s krajkovými křídélky, které jí položilo perlu do dlaně. Jak už je to dlouho? Nemohla si vzpomenout. Zasunula si perlu pod šaty a světlo pronikající žlutou látkou teď vypadalo bíle. Dívka se zamračila a prohlížela si svůj úbor: metry látky slabounké jak vzduch. Svatební sárí. Proč má na sobě svatební sárí?

V myslí jí sám od sebe vytanul obrázek: mladý muž s dlouhými černými vlasy a našedivělou pletí. Oči průzračně modré, mandlového tvaru, jedna tvář zjizvená. Co má společného s jejím rouchem? Zatočila se jí hlava. Chytila se stěny, protože si byla jistá, že jestli opět upadne, už nebude mít sílu, aby vstala. Usilovně se snažila vzpomenout si, kdo je ten mladík a co je to za perlu. Ale vzpomínky jí unikaly jak korálky z přetržené šňůrky, které se beznadějně rozkutálejí. Pronikavá bolest v hlavě jí nedovolovala, aby je posbírala.

Před sebou objevila tmavší kousek skály, než byly okolní stěny. V hladké naleštěné slídě zahlédla odraz jakési postavy: vysoké, hubené dívky, jež právě vstupuje do ženského věku, s propadlými tvářemi, kostnatými prsty. Rozcuchané světlé vlasy splývající na ramena. Šikmé zelené oči, velké jak ptačí, pomrkávaly. V matném světle perly nevrhala stín.

Dívka se zarazila a prudce se nadechla, když ucítila téměř nesnesitelné bodnutí za uchem. Nesmí se na sebe podívat? Bolest jí to znemožnila, stejně jako jí bránila v tom, aby si sama sebe pamatovala. Odtrhla prudce pohled od svého obrazu a rychle ustoupila, protože právě v téhle chvíli si uvědomila, jak moc ztracená *ve skutečnosti* je... Neví, *kdo* je.

Dolehlo k ní zurčení vody, vzdálené cákání. Dala se do běhu. Nekonečná klikatá chodba se náhle rozevřela v osvětlenou síň. Řečištěm protékal potůček, sotva na dlaň široký. Kdysi tudy tekla mohutná řeka, která se nyní smrskla na pouhý pramínek, jeho jasný třpyt se odrazil na stěnách a stropě jeskyně.

Bledá dívka padla u potůčku na kolena a vnořila ruku do vody. Byla teplá jak olej v lampě. Předtím si neuvědomila, jak se v chladném suchém vzduchu chvěje. Dychtivě si olízla lahodné kapičky z prstů. Voda plná minerálů chutnala jak rozdrcené bylinky. Dívka věděla, že existuje určitě i snadnější způsob jak pít, ale nemohla si na něj vzpomenout. Tenký pramínek poutal její pozornost – takže si nevěšila ostatních osob, dokud ten chlapec neupustil krumpáč.

Pronikavě to zazvonilo. Bledá dívka vyskočila, z předloktí jí kapala voda, a zadívala se na tři postavy, které zase zvědavě hleděly na ni. Byly velice malé, sahaly jí tak do pasu, možná trošku výš, a na sobě měly kalhoty a haleny se spoustou kapes. Dva muži měli nasazené čepice. Jejich velitelkou zřejmě byla žena se stříbřitě měděnými vlasy spletenými do čtyř silných copů, jeden před a jeden za každým uchem. Stála proti proudu s rukama v bok. Mladší z jejich společníků spěšně zvedl krumpáček.

„Myslíš, že je nebezpečná, Maruho?“ zeptal se.

Žena zavrtěla hlavou. „Nevím, Brandle. Na první pohled to je nadzemšťanka, pokud si dobře pamatuju, co jsem se naučila ve škole.“

Prohlížela si dívku před sebou. Ta na ni hleděla s vykulenými očima a bála se pohnout. Malá žena měla oči tmavě šedé jak kamení.

„Ale co dělá tady dole?“ zeptal se ten mladý, Brandl.

„V tom má prsty čarodějnice,“ zamumlal starší muž a hladil si vousy. „Mohla by v tom mít prsty čarodějnice.“

„Buď zticha, Collume, ty moulo.“ Maruha se k muži otočila. „Nikdo z *jejích* by se nikdy sem dolů nedostal. Máme stráž.“

„Tahle se sem dostala,“ namítl vousatý muž. „Možná je jen první z mnoha. Dávno víme, že konec musí přijít.“

„Tak dost,“ zasyčela Maruha a vrhla významný pohled na Brandla. „Vyděsíš toho kluka.“

Bledá dívka je sledovala a srdce jí bolestivě bušilo pod žebry. Kdysi podobné stvoření viděla. Mužika s očima šedivými jak kámen. Zlomek vzpomínky ji nemilosrdně bodl a zase zmizel. Žena přistoupila o kousek blíž.

„Ty, nadzemšťanko, co jsi zač?“ zavolala na ni.

Dívka sebou trhla. Chtěla odpovědět, ale hrdlo měla tak stažené, že sotva dýchala. „Eh, eh...“ vykoktala. Za rtů jí uniklo slabounké zakvilení. V hlavě jí bušilo. Zarazila se a zanaříkala.

„Nemluví,“ zašeptal vousatý Collum. „V tom má prsty čarodějnice.“

„Koukejte, jak je hubená,“ ozval se Brandl odvázněji. Ukázal na dívku a udělal krok za Maruhou. „Tváře má úplně propadlý.“

Collum zabručel. „Takhle vypadají všichni nadzemšťani: hubený jak tyčky.“

„Nesmysl!“ okřikla je Maruha. „Je unavená. Podívejte se

na vlasy a špinavý obličej.“ Popošla několik kroků blíž.
„Děvče, rozumíš mi?“

Nadzemšťanka strnula, jako by se připravovala k útěku – ale nechtěla odejít od vody. Vydala ze sebe cosi jako vypísknutí. Rozumí, ale nemůže odpovědět.

„To jo, ale podívejte na tu róbu,“ upozornil Brandl šeptem, ale hlas mu strachy vyjekl. „Jemná žlutá látka a vůbec není roztrhaná nebo ušpiněná. Málem září. Jako přízračná.“

Jeho společníci sebou trhli a všichni tři ustoupili. Bledé dívce se podlomila kolena. Klesla k zemi a nebyla schopna udělat ani krok. Collum sevřel svůj krumpáč a protáhl se kolem Maruhy a Brandla.

„Povídám vám, že to je čarodějnický stvoření, a čím dřív s ní zatočíme, tím líp.“

„Ne!“ vykřikla Maruha a chytla ho za ruku. „Pila z pramene. Nikdo, kdo slouží čarodějnici, nesnese dotek čisté vody...“

Collum zaváhal a nechal klesnout ruku s krumpáčem. Podíval se na Maruhu.

„Může to být zázrak, připouštím, doteď nevysvětlený – a v jejím příchodu může mít opravdu prsty čarodějnice,“ pokračovala Maruha. „Ale nevěřím, že *ona* je dílo čarodějnice, nebo že pro nás znamená hrozbu.“

Dívka seděla na písku a nedívala se na ně. Neměla ani sílu, aby zvedla hlavu. Slyšela, jak Brandl přistoupil blíž k těm dvěma.

„Ve vlasech má krev,“ zašeptal. „Koukněte.“

„Vidíš?“ obořila se Maruha na Colluma a strčila do něj. „Proto nemůže mluvit.“ Rázně mu vytrhla krumpáč a zastrčila si ho za svůj opasek. Pak klidnějším hlasem tiše

oslovila dívku: „Ukaž, děvče. Jsi zraněná.“ Blížila se k ní a stále mluvila: „Jsme permoníci, dítě. Nech nás, ať ti pomůžeme.“

Bledá dívka cítila, jak jí malá žena rozhrnula vlasy za uchem, a trhla sebou. Slabě se jí pokusila bouchnout do hranatých boulovatých rukou. Permonice se jí znovu jemně dotkla.

„Nemusíš se nás bát. Klid! Copak to je? Collume, Brandle, podívejte. Něco tam má, za uchem – zaražený až na kost.“

Všichni tři se kolem dívky shlukli. Nevzhlédla. Dívala se do písku, na teplou voňavou vodu, na niž teď nedosáhla. Zatoužila po ní.

„Svatá Ravenno!“ vyjekl ten mladý. „To je stříbrnej špendlík!“

„Celý od krve.“ To promluvila Maruha.

„Čáry,“ zabručel Collum.

„Já vůbec ne...“ začala Maruha.

Dívka pocítila bodavou bolest za uchem a zaječela. Permonice se zajíkla a ucukla rukou, když se nadzemšťanka vrhla na zem a s křikem si zakryla uši rukama. Nesmějí se toho dotýkat! Nikdo nesmí. Sama se nesmí toho krásného a strašlivého stříbrného špendlíku ani dotknout prstem. Maruha se posadila do písku a držela se za ruku.

„U všech Ochránců a Prastarých!“ hekala, ohýbala prsty a potom zavrtěla hlavou. „Ale ta věc opravdu je dílo čarodějnice. Je to *studený*, studenější než stín.“

„Neublížilo ti to?“ vyptával se Brandl ustaraně.

„Ne, jen jsem o to zavadila – naštěstí! Ale musíme to děvče odvést k ostatním, až dokončíme obchůzku...“

„Tak to teda ne!“ zaprotestoval Collum. „Jestli je začarovaná, nesmí překročit hranice našeho posledního tajného úkrytu...!“

„Ale dej pokoj,“ zavrčela na něj Maruha, vstala a očistila si kalhoty. „To dítě má hlad a žízeň a potřebuje naši pomoc.“

Pomoc. To slovo bledé dívce něco připomnělo, něco... Vy-
bavila si opět tvář mladého muže, ozářenou pouze světlem
hvězd, napůl odvrácenou. „Nemůžeš mi pomoci,“ šeptal.
„Nemohu milovat žádnou smrtelnou ženu, dokud je ona
naživu.“ *Pomoc, pomozte mi!* Chtěla křičet, ale špendlík ji
připravil i o řeč, nejen o paměť. Obraz mladého muže bledl,
i když ho chtěla zachytit. Schovala tvář a vzlykala. Maruha
se sklonila a dotkla se jí.

„Pojď, děvče,“ oslovila ji tiše. „Pojď s námi.“

Dívka ležela bez hnutí, vyčerpaně. Nic nedávalo smysl.
Byla tak unavená. Chtěla jen odpočívat. Maruha ji vzala
v podpaží a snažila se ji zvednout.

„Pomoz mi, Collume,“ vydechla ztěžka. „Budeme ji mu-
set nést.“

Vousatý permoník zůstal stát se založenýma rukama. Na
pomoc jí přišel Brandl a vzal nadzemšťanku za druhou
paži. Voněl voskem a mastnotou. Sevřel se jí žaludek, měla
hrozný hlad. Málem omdlela. Maruha vrhla rozzlobený
pohled na Colluma.

„Dělej, jak chceš,“ obořila se na něj. „Nevím, co je to
děvče zač, ani proč má v hlavě špendlík od čarodějnice. Ale
vím určitě, že právě kvůli tomu není přítelem naší největší
nepřítelkyně. A u prastarý Ravenny, mám v úmyslu zjistit,
co za tím je.“